

วิญญาณ ปัญญา ร่างกาย

- 1) อวัยวะและองค์ประกอบต่างๆ ของร่างกาย แม้ว่าจะแตกต่างกันแต่ก็เชื่อมโยงอยู่ด้วยกัน โดยการประสานงานของวิญญาณ ซึ่งทำให้อวัยวะและองค์ประกอบเหล่านั้นทำงานกลมกลืนกันและเที่ยงตรงอย่างสมบูรณ์ จึงทำให้ชีวิตดำเนินอยู่ต่อไปได้ อย่างไรก็ตามแม้ร่างกายมนุษย์มิได้ทราบถึงการประสานงานโดยวิญญาณ แต่ก็ปฏิบัติการด้วยความเที่ยงตรงตามความประสงค์

(Baha'i World Faith, p.340)

- 2) หากเราได้รับความชื่นชมหรือเจ็บปวดจากเพื่อน หากความรักเป็นรักแท้หรือหลอกลวง ผู้ที่ถูกกระทบคือวิญญาณ หากคนรักอยู่ไกลจากเรา ผู้ที่โศกเศร้าคือวิญญาณ และความโศกเศร้าหรือความยุ่งยากของวิญญาณอาจทำให้เกิดปฏิกิริยากับร่างกาย....ถ้าร่างกายมีการเปลี่ยนแปลง วิญญาณไม่จำเป็นต้องถูกกระทบกระเทือน.... ถ้ากรงนกถูกทำลาย นกไม่ได้รับอันตราย เมื่อตะเกียงแตก เปลวไฟยังคงสว่างไสว เช่นเดียวกับวิญญาณของมนุษย์ แม้ความตายจะทำลายร่างกาย แต่ความตายก็ไม่มีอำนาจเหนือวิญญาณ

(Paris Talks, p. 65-66)

- 3) เนื่องด้วยร่างกายเป็นบัลลังก์ของวิญญาณ สิ่งใดที่บังเกิดกับร่างกายจะเป็นที่รู้สึกโดยวิญญาณ ความจริงแล้วความยินดีหรือเศร้าสลดบังเกิดกับวิญญาณมิใช่ร่างกาย เนื่องด้วยร่างกายเป็นบัลลังก์ของวิญญาณ พระผู้เป็นเจ้าจึงบัญญัติว่า ร่างกายต้องได้รับการทะนุถนอมมิให้บังเกิดความน่ารังเกียจ วิญญาณเห็นร่างกายซึ่งเป็นบัลลังก์ของตน ดังนั้นถ้าร่างกายได้รับการเคารพก็เหมือนตั้งวิญญาณเป็นผู้รับ และก็เป็นเช่นนี้ในทางกลับกัน

ดังนั้นจึงมีการบัญญัติไว้ว่า ร่างที่ไร้ชีวิตควรได้รับการปฏิบัติด้วยเกียรติและความเคารพที่สุด

(Selections from the Writings of the Bah, p.95)

- 4) จงพิจารณาดูว่าความฉลาดของมนุษย์พัฒนาและเสื่อมลงได้อย่างไร และบางครั้งเสื่อมลงจนสูญสิ้น แต่ทว่าวิญญาณไม่มีการเปลี่ยนแปลง การที่ปัญญาจะแสดงออกได้นั้นร่างกายต้องสมบูรณ์ ปัญญาที่ดีต้องอยู่ในร่างกายที่ดี แต่วิญญาณไม่จำเป็นต้องอาศัยร่างกาย ปัญญาอาศัยพลังของวิญญาณในการเข้าใจ จินตนาการ และปฏิบัติการ แต่วิญญาณคือพลังอิสระ ปัญญาเข้าใจนามธรรมโดยอาศัยรูปธรรม แต่วิญญาณมีการแสดงปรากฏของตนเองอย่างไม่มีขีดจำกัด ปัญญาถูกจำกัดแต่วิญญาณไร้ขีดจำกัด ปัญญาเข้าใจโดยอาศัย

ประสาทการเห็น ได้ยิน รับรส ได้กลิ่น และสัมผัส แต่วิญญาณเป็นอิสระจากประสาทสัมผัสเหล่านี้ ตามที่เจ้าสังเกตวิญญาณมิได้อยู่หนึ่งไม่ว่าในยามหลับหรือตื่น ในขณะที่ฝันวิญญาณอาจไขปัญหาที่ไขไม่ได้ในยามตื่น ยิ่งไปกว่านั้นปัญญาไม่สามารถเข้าใจในยามที่ประสาทสัมผัสหยุดทำงาน และในขณะที่เป็นตัวอ่อนหรือทารกพลังการใช้เหตุผลยังไม่ปรากฏแต่วิญญาณมีพลังเต็มเปี่ยมอยู่เสมอ กล่าวโดยย่อ ข้อพิสูจน์มีมากมายที่แสดงว่า แม้การใช้เหตุผลจะสูญหายไป พลังของวิญญาณยังคงอยู่ อย่างไรก็ตามวิญญาณดำรงอยู่ในระดับและภาวะต่างกัน

(The Baha'i World, 1975, xv 38)

- 5) วิญญาณมีพลังสำคัญสองอย่าง ก. ดังเช่นสิ่งแวดล้อมภายนอกถูกสื่อสารมายังวิญญาณโดยตา หู สมอง วิญญาณถ่ายทอดความต้องการและจุดประสงค์ของตนโดยผ่านสมองไปยังมือและลิ้นของร่างกายเป็นการแสดงออก พลังของวิญญาณคือแกนสำคัญของชีวิต ข. พลังที่สองของวิญญาณแสดงออกในโลกแห่งมิติ ซึ่งวิญญาณดำรงอยู่และปฏิบัติการโดยไม่อาศัยประสาทสัมผัสทางร่างกาย ในอาณาจักรแห่งมิตินี้ วิญญาณเห็นโดยไม่ใช้ตา ได้ยินโดยไม่ใช้หู และเดินทางโดยไม่ใช้การเคลื่อนไหวของร่างกาย ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่า วิญญาณของมนุษย์สามารถปฏิบัติการผ่านทางร่างกายโดยใช้อวัยวะของประสาทสัมผัส และวิญญาณสามารถดำรงอยู่และปฏิบัติการโดยไม่ใช้ประสาทสัมผัสเหล่านี้ นี่พิสูจน์ถึงความเหนือกว่าของวิญญาณต่อร่างกาย

ตัวอย่างเช่น จมมองดูตะเกียงนี้ มิใช่แสงของตะเกียงที่เหนือกว่าตัวตะเกียงหรือ แม้ว่าตะเกียงจะสวยงามเพียงไร แต่ถ้าไม่มีแสงในตะเกียง จุดประสงค์ของตะเกียงไม่บรรลุผลและตะเกียงนั้นไร้ชีวิต ตะเกียงจำเป็นต้องมีแสงแต่แสงไม่จำเป็นต้องอาศัยตะเกียง วิญญาณไม่จำเป็นต้องอาศัยร่างกายแต่ร่างกายจำเป็นต้องอาศัยวิญญาณ มิฉะนั้นร่างกายจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้ วิญญาณดำรงอยู่ได้โดยปราศจากร่างกาย แต่ร่างกายที่ปราศจากวิญญาณจะตาย

(Paris Talks, p.86-87)

- 6) ร่างกายอาจถูกตัดอวัยวะหรืออวัยวะอาจสูญเสียชีวิตภาพ ร่างกายอาจกลายเป็นอัมพาตแต่กระนั้นปัญญา วิญญาณ ยังคงอยู่เหมือนเดิม ปัญญาตัดสินใจ ความคิดสมบูรณ์ แม้มือจะใช้ไม่ได้ เท้ากลับกลายเป็นประโยชน์ กระดูกสันหลังกลายเป็นอัมพาตไม่มีการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อแต่วิญญาณจะยังคงในภาวะเดิม

(The Promulgation of Universal Peace, p 242)

7) จิตและวิญญาณแห่งการใช้เหตุผลหมายถึงสิ่งเดียวกัน จิตนี้ซึ่งตามการเรียกของนักปรัชญานั้นคือวิญญาณแห่งการใช้เหตุผลล้อมรอบทุกสรรพสิ่ง ค้นพบสภาพความเป็นจริงของสรรพสิ่งต่างๆ トラบเท่าที่อยู่ในขีดความสามารถของมนุษย์ รู้ลักษณะพิเศษ ผลและคุณสมบัติของสรรพสิ่งต่างๆ แต่นอกเสียจากว่าวิญญาณของมนุษย์จะได้รับการช่วยเหลือโดยพลังความศรัทธาวิญญาณจะไม่คุ้นเคยกับความลับของพระผู้เป็นเจ้า และสภาพความเป็นจริงของสวรรค์ประดุจกระจกที่แม้จะใสและชัดมัน ก็ยังจำเป็นต้องได้รับแสงสว่าง กระจกไม่สามารถค้นพบความลับของพระผู้เป็นเจ้าจนกว่าแสงอาทิตย์จะสะท้อนมายังกระจกนั้น

แต่ปัญญาคือพลังของวิญญาณ วิญญาณคือตะเกียง ปัญญาคือแสงที่ส่องมาจากตะเกียง วิญญาณคือต้นไม้ ปัญญาคือผลไม้ ปัญญาคือความสมบูรณ์ของวิญญาณและสาระของวิญญาณ ดังเช่นดวงอาทิตย์เป็นสาระของดวงอาทิตย์

(Some Answered Questions, p.208-209)

8) เกี่ยวกับคำถามที่ว่าพลังของปัญญาและพลังของวิญญาณเป็นหนึ่งเดียวกันหรือไม่ พลังเหล่านี้เป็นคุณสมบัติตามธรรมชาติของวิญญาณ เช่น การจินตนาการ ความคิด ความเข้าใจ ซึ่งเป็นพลังอันเป็นแก่นสารของความเป็นมนุษย์ ประดุจดังลำแสงเป็นคุณสมบัติตามธรรมชาติของดวงอาทิตย์ ร่างกายมนุษย์เป็นเช่นกระจก วิญญาณเป็นเช่นดวงอาทิตย์ พลังปัญญาของมนุษย์เป็นเช่นลำแสงที่มาจากวิญญาณ ลำแสงอาจหยุดส่องมาที่กระจกแต่ลำแสงไม่มีทางแยกออกจากดวงอาทิตย์

(The Baha'i World, 1975, xv 43)

9) วิญญาณเป็นเช่นกระจก และพระกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าเป็นเช่นดวงอาทิตย์ เมื่อกระจกบริสุทธิ์สดใสและหันเข้าหาดวงอาทิตย์ กระจกจะสะท้อนแสงสว่างและความรุ่งโรจน์อันสมบูรณ์ของดวงอาทิตย์ เช่นนั้นเราไม่ควรพิจารณาว่ากระจกเป็นตัวส่องแสง แต่เป็นเพราะพลังแสงอาทิตย์ที่ผ่านเข้ามาทำให้กระจกสะท้อนแสง

(Baha'i World Faith, p.367)

10) เมื่อมนุษย์ไม่เปิดปัญญาและสมองรับพรจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่กลับหันวิญญาณไปสู่โลกวัตถุ ไปสู่ส่วนที่เป็นเนื้อหนัง เขาจะตกต่ำลงมาสู่อาณาจักรสัตว์ อยู่ในสภาพอันน่าเศร้า เพราะถ้าคุณลักษณะทางธรรมของวิญญาณที่เปิดรับลมหายใจพระพรวิญญาณบริสุทธิ์มีเคยถูกใช้ ก็จะทำอ่อนแอและในที่สุดไร้สมรรถภาพ

ในขณะที่คุณลักษณะทางโลกที่ฝึกฝนอยู่ฝ่ายเดียวจะกลายเป็นพลังอันน่ากลัว มนุษย์ที่หลงทางและไร้ความสุขจะกลายเป็นคนป่าเถื่อน ไร้ความยุติธรรม ดุร้ายและคิดร้ายยิ่งกว่าสัตว์

(Paris talks, p.96)

11) พระพรของพระเจ้าเป็นเจ้าที่ปรากฏชัดอยู่ในชีวิตทั้งหลาย บางครั้งถูกซ่อนเร้นโดยม่านกำบังของปัญญาและสายตาทางโลก ซึ่งทำให้มนุษย์ตาบอด แต่เมื่อคราบเหล่านั้นถูกขจัดออกและม่านกำบังขาดสะบั้นลง สัญลักษณ์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจะเป็นที่เห็นได้ และมนุษย์จะเป็นพยานต่อแสงนิรันดร์ที่ส่องสว่างแก่โลก

(Baha'i World Faith, p.266)

12) จงไตร่ตรองดูพลังความคิดของมนุษย์มีสองชนิด ชนิดหนึ่งเป็นสิ่งที่แท้ ต้องตรงกับความจริง ความคิดเช่นนี้มีการบังเกิดขึ้นจริง เช่น ความคิดเห็นที่แม่นยำ ทฤษฎีที่ถูกต้อง การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ และสิ่งประดิษฐ์คิดค้น ความคิดอีกชนิดหนึ่งเกิดจากจินตนาการอันไร้สาระและไร้ประโยชน์ซึ่งไม่ก่อให้เกิดผลอันใด และไม่มีความเป็นจริง มันสาดซัดเหมือนกับคลื่นในทะเลแห่งจินตนาการและผ่านไปเหมือนความฝันอันไร้สาระ

(Some Answered Questions, p.287)

13) วิญญาณของมนุษย์มีขีดจำกัด ไม่สามารถเข้าใจปรากฏการณ์ของอาณาจักรที่อยู่เหนือมนุษย์ เพราะวิญญาณเป็นเชลยของพลังชีวิตที่ปฏิบัติการอยู่ในระดับการดำรงอยู่ของตนเอง และไม่สามารถเกินเลยไปกว่านั้น อย่างไรก็ตามพระเยซูทรงกล่าวว่า มนุษย์จะต้องได้รับการเกิดใหม่และชำระบาปด้วยไฟของพระวิญญาณบริสุทธิ์ วิญญาณมนุษย์ที่ไม่ได้รับพลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์จะถูกพิจารณาว่าตาย วิญญาณของมนุษย์ไม่ได้รับการกระตุ้นและฟื้นฟูชีวิตโดยโลกทางวัตถุ แต่จำเป็นต้องได้รับการปกป้องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

(The divine Art of Living, p.43)

14) พระเจ้าเป็นเจ้าอาจเปรียบได้กับดวงอาทิตย์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์เปรียบได้กับแสงอาทิตย์ ดังเช่นแสงอาทิตย์ที่นำแสงสว่างและความอบอุ่นมายังโลก ให้ชีวิตทุกสรรพสิ่ง เช่นกันพระศาสนานำพลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระเจ้ามาให้แสงสว่างและชีวิตแก่วิญญาณของมนุษย์

(The Divine Art of Living, p.43)

15) ดุกร คนรับใช้ของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า เรารับประกันว่า หากปัญญาของเจ้าบริสุทธิ์และว่างเปล่าจากคำกล่าวหรือความคิดทั้งหมด และหัวใจทั้งหมดของเจ้าถูกดึงดูดเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า จงลืมทุกสิ่งยกเว้นพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าและสนทนากับพระวิญญาณของพระองค์ เมื่อนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จะช่วยเจ้าด้วยพลังที่ทำให้เจ้าสามารถหยั่งรู้ทุกสรรพสิ่ง

(Baha'i World Faith, p.369)

16) โดยการทำความดี มนุษย์บรรลุสู่ชีวิตนิรันดร์ เขาได้รับลมหายใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระพรของพระวิญญาณประทานมาให้ในขณะที่ไตร่ตรองทำความดี วิญญาณของมนุษย์ได้รับรู้และแข็งแกร่งขณะทำความดี โดยการทำความดีที่มนุษย์ไม่เคยไม่รู้จะอะไรเลยถูกเปิดเผยต่อเขา เขาได้รับการบันดาลใจจากสวรรค์ ได้รับอาหารทิพย์ การทำความดีคือกุญแจไขประตูแห่งความลึกลับ ในภวะนั้นมนุษย์ลืมตนเอง ถอนตัวเองออกจากวัตถุภายนอก ดำดิ่งอยู่ในมหาสมุทรแห่งโลกวิญญาณ และสามารถเปิดเผยความลับของสิ่งต่าง ๆ ในตัวมันเอง เพื่อสาธิตสิ่งนี้จึงคิดถึงมนุษย์ในฐานะที่มีการมองเห็นสองชนิด เมื่อการมองเห็นภายในกำลังทำงาน สายตาภายนอกมองไม่เห็น การทำความดีทำให้มนุษย์เป็นอิสระจากธรรมชาติของสัตว์ หยั่งรู้สภาพความเป็นจริงของสรรพสิ่ง ทำให้มนุษย์ได้สัมผัสกับพระเจ้า การทำความดีทำให้วิทยาศาสตร์และศิลปะปรากฏขึ้นมาจากที่เคยเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น ทำให้เกิดสิ่งประดิษฐ์ ภารกิจอันยิ่งใหญ่ดำเนินไปได้โดยการทำความดี การปกครองดำเนินไปได้อย่างราบรื่น การทำความดีทำให้มนุษย์เข้าไปสู่อาณาจักรของพระเจ้า กระนั้นก็ตามความคิดบางอย่างเป็นสิ่งไร้ประโยชน์สำหรับมนุษย์ เป็นประจักษ์ที่ชัดเจนที่ซัดอยู่ในทะเลไม่บังเกิดผลอันใด แต่ถ้าการทำความดีถูกอุปถัมภ์ด้วยแสงธรรมภายใต้ด้วยคุณลักษณะแห่งสวรรค์ จะบังเกิดผลที่มีอำนาจ การทำความดีคล้ายกับกระจก ถ้าท่านหันกระจกไปยังโลกวัตถุ กระจกจะสะท้อนสิ่งนั้น ดังนั้นถ้าวิญญาณของมนุษย์กำลังทำความดีถึงเรื่องทางโลก เขาจะได้รับรู้สิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านหันกระจกแห่งวิญญาณไปสู่สวรรค์ ดวงดาวและรัศมีของดวงอาทิตย์แห่งธรรมจะสะท้อนอยู่ในหัวใจของท่านและท่านได้รับคุณความดีจากอาณาจักรสวรรค์

(Paris Talks, p 174-176)

17) การดลใจที่ผ่านมาทางการทำความดีเป็นสิ่งที่เราไม่สามารถวัดหรือกำหนดได้ พระเจ้าเป็นผู้สามารถดลใจให้เรารับทราบสิ่งที่เราไม่เคยรู้มาก่อน ถ้าพระองค์ต้องการ

(From a letter of the Guardian to an individual believer, 25 Jan 1943)

18) โดยธรรมชาติแล้ว เมื่อบาไฮศาสนิกชนทำสมาธิ เขาถูกเชื่อมเข้ากับแห่งอำนาจ หากคนที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าทำสมาธิ เขากำลังตั้งใจไปสู่อำนาจและความปรานีของพระผู้เป็นเจ้าแต่เราไม่สามารถพูดได้ว่า การตั้งใจใดๆ ที่มาสู่บุคคลหนึ่งที่ไม่รู้จักพระบาฮาอุลลาห์ และไม่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า เป็นเพียงสิ่งที่มาจากอัตตาของเขาเอง การทำสมาธิเป็นสิ่งสำคัญมาก ท่านศาสนิกบาลไม่เห็นเหตุผลใดที่มีตรสหายไม่ควรได้รับการสอนให้ทำสมาธิ แต่พวกเขาควรป้องกันไม่ให้ความมกมาย หรือความคิดอันโง่เขลาคืบคลานเข้ามา

(Lights of Guidance, no 911)

ธรรมชาติและพลังของวิญญาณ

19) จงรู้ไว้ว่า วิญญาณคือสัญลักษณ์หนึ่งของพระผู้เป็นเจ้า เป็นมณีสวรรค์ที่มนุษย์ที่รอบรู้ที่สุดก็ไม่สามารถเข้าใจ ความลับของวิญญาณนั้น ปัญญาที่เฉียบแหลมเพียงไรก็ไม่สามารถเปิดเผยได้ วิญญาณเป็นสิ่งแรกในบรรดาสรรพสิ่งทั้งหลายที่ประกาศความล้ำเลิศของพระผู้สร้าง ยอมรับความรุ่งโรจน์ของพระองค์ ยึดมั่นอยู่กับสัจจะของพระองค์ หากวิญญาณซื่อสัตย์ต่อพระผู้เป็นเจ้า วิญญาณนั้นจะสะท้อนแสงสว่างของพระองค์ และกลับไปหาพระองค์ในที่สุด แต่ถ้าวิญญาณไม่ภักดีต่อพระผู้สร้าง วิญญาณจะกลายเป็นเหยื่อของอัตตาและอารมณ์และจมอยู่ในนั้นในที่สุด

(Gleanings, p.158)

20) เจ้าจงรู้ไว้ว่า หลังจากที่แยกจากร่างกาย วิญญาณจะพัฒนาต่อไปจนกระทั่งไปสู่เบื้องหน้าของพระผู้เป็นเจ้า เป็นไปในภาวะที่การเปลี่ยนแปลงของยุคและศตวรรษในโลกนี้ไม่สามารถรบกวนได้ วิญญาณจะคงอยู่ตราบเท่าที่อาณาจักรและคุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า จะเปิดเผยความเมตตาและอารีของพระองค์ การเคลื่อนไหวของปากกาของเราหยุดชะงักเมื่อพยายามจะอธิบายความสูงส่งและความรุ่งโรจน์ของฐานะอันประเสริฐดังกล่าว เกียรติที่พระหัตถ์แห่งความปรานีจะสวมใส่ให้แก่วิญญาณนั้น ไม่มีสิ่งใดเปิดเผยได้ ไม่มีสิ่งใดในโลกอธิบายได้ พระพรจงมีแด่วิญญาณที่ในชั่วโมงแห่งการแยกจากร่างกาย ได้บริสุทธิ์หลุดพ้นจากจินตนาการอันไร้สาระของประชาชนของโลก ดวงวิญญาณดังกล่าวจะดำรงอยู่และเคลื่อนไหวไปตามพระประสงค์ของพระผู้สร้าง หากมนุษย์ได้รับการบอกเล่าถึงสิ่งที่ถูกกำหนดไว้ให้กับดวงวิญญาณดังกล่าวในภพทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นนายแห่งบัลลังก์เบื้องบนและโลกเบื้องล่าง ชีวิตของเขาจะลูกโป่งอย่างทันใดด้วยความปรารถนาจะบรรลุสู่สถานะอันสูงส่งบริสุทธิ์และรุ่งโรจน์ดังกล่าวธรรมชาติของ

วิญญาณไม่สามารถอธิบายได้ และไม่เหมาะสมหรืออนุญาตที่จะเปิดเผยลักษณะทั้งหมดของวิญญาณให้แก่มนุษย์ พระศาสดาถูกส่งมาเพื่อจุดประสงค์เดียวคือนำทางมนุษยชาติไปสู่หนทางแห่งสัจจะ จุดประสงค์ที่เป็นรากฐานของการเปิดเผยศาสนาคือ เพื่ออบรมมนุษย์ทั้งหลาย เพื่อว่าในชั่วโมงแห่งความตายพวกเขาจะได้อัปสูบลัทธิเบื้องบนด้วยความบริสุทธิ์และไม่ผูกพัน แสงสว่างที่ส่องมาจากดวงวิญญาณเหล่านี้เป็นเหตุของความก้าวหน้าของโลกและประชาชน... ดวงวิญญาณเหล่านี้ผู้เป็นสัญลักษณ์ของความไม่ผูกพันจะส่งแรงกระตุ้นอันสูงสุดให้แก่โลกแห่งการดำรงอยู่

(Gleanings, p.155-156)

21) เจ้าจงรู้ไว้ หากวิญญาณของมนุษย์ได้เดินในหนทางของพระผู้เป็นเจ้า ก็จะกลับไปรวมอยู่ในความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นที่รัก วิญญาณจะบรรลूसู่สถานะที่ไม่มีปากกาตามใดพรรณนาได้ ไม่มีลิ้นใดอธิบายได้ วิญญาณที่ซื่อสัตย์ต่อศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าและมั่นคงอยู่ในหนทางของพระองค์ ภายหลังจากที่แยกจากร่างกาย ดวงวิญญาณนั้นจะครอบครองพลังที่ทุกภพของพระผู้ทรงมหิธานุภาพจะได้รับประโยชน์จากเขา โดยบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า ดวงวิญญาณนั้นจะจรโลงโลกแห่งการดำรงอยู่และเสริมพลังที่ทำให้ศิลปะและความพิศวงในโลกปรากฏขึ้น

(Gleanings, p.161)

22) การดำรงอยู่ที่แท้จริงของมนุษย์คือวิญญาณมิใช่ร่างกาย แม้ร่างกายของมนุษย์อยู่ในอาณาจักรสัตว์แต่วิญญาณของเขาขยับเขยื้อนเหนือกว่าสรรพสิ่งทั้งหมด จงดูว่าแสงอาทิตย์ให้ความสว่างแก่โลกวัตถุทุกอย่างไว้ เช่นกันแสงธรรมแห่งสวรรค์สาดแสงให้แก่โลกวิญญาณ วิญญาณทำให้มนุษย์เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ในอาณาจักรสวรรค์

โดยพลังของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ปฏิบัติการผ่านวิญญาณของมนุษย์ มนุษย์จึงสามารถแลเห็นการดำรงอยู่ที่แท้จริงของสรรพสิ่ง ผลงานศิลปะและวิทยาศาสตร์อันยิ่งใหญ่คือพยานต่อพลังอำนาจนี้ของพระวิญญาณ

พระวิญญาณเดียวกันนี้ประทานชีวิตนิรันดร์

(Paris Talks, p.85)

23) เจ้าจงรู้ไว้ว่า วิญญาณของมนุษย์ประเสริฐอยู่เหนือความทุกข์พลภาพของร่างกายหรือปัญญา การที่คนป่วยแสดงความอ่อนแอ เป็นเพราะเกิดการปิดกั้นระหว่างวิญญาณและร่างกายของเขา เพราะวิญญาณยังคงอยู่

ไม่กระทบกระเทือนโดยความเจ็บป่วยของร่างกาย จงพิจารณาแสงของตะเกียง แม้จะมีวัตถุมาวางกั้นการส่องสว่างของตะเกียง แต่แสงของตะเกียงก็ยังคงฉายต่อไปไม่อ่อนลง ในทำนองเดียวกัน ความเจ็บป่วยทุกอย่างที่เกิดกับร่างกายเป็นสิ่งที่ปิดกั้นมิให้วิญญาณแสดงพลังและอำนาจให้ปรากฏออกมา อย่างไรก็ตามเมื่อวิญญาณแยกจากร่างกาย วิญญาณจะแสดงอำนาจและอิทธิพลที่ไม่มีพลังใดในโลกเทียบเท่า ดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์ทุกดวงจะได้รับการประสิทธิ์ประสาทด้วยอนุภาพอันยิ่งใหญ่ และจะปีติอย่างเหลือล้น

(Gleanings, p.154)

24) วิญญาณเดินทางโดยสองวิธี คือปราศจากพาหนะซึ่งเป็นการเดินทางของวิญญาณและโดยอาศัยพาหนะซึ่งเป็นการเดินทางทางวัตถุ ดังเช่นนกที่บินไปและนกที่ถูกอุ้มไป

ในเวลาหลังร่างกายเป็นราวกับตาย วิญญาณยังมีชีวิตและดำรงอยู่ ไม่เพียงเท่านั้นการรับรู้ของวิญญาณเพิ่มขึ้น การบินของวิญญาณสูงกว่า และปัญญาของมันยิ่งใหญ่มากกว่า การถือว่าวิญญาณสูญสิ้นไปภายหลังจากที่ร่างกายตาย เป็นเหมือนกับการจินตนาการว่านกในกรงถูกทำลาย เมื่อกรงแตกหักแม้ว่านกไม่มีอะไรจะต้องกลัวการทำลายกรง เราเห็นได้ว่าเมื่อปราศจากกรง นกนี้บินอยู่ในภาวะหลับ ดังนั้นถ้ากรงแตกหัก นกยังคงดำรงอยู่ ความรู้สึกของมันยังมีอนุภาพมากขึ้น การรับรู้ยิ่งใหญ่อขึ้น ความสุขเพิ่มขึ้น ในความเป็นจริงแล้ว มันจากอเวจีไปสู่สวรรค์แห่งความปีติ เพราะสำหรับนกที่รับรู้คุณ ไม่มีสวรรค์ใดยิ่งใหญ่กว่าการเป็นอิสระจากกรง นั่นเองที่สาวกทั้งหลายรีบสละชีวิตเพื่อศาสนาด้วยความปีติและความสุขที่สุด

ในขณะตื่น ดวงตาของมนุษย์เห็นได้ไกลที่สุดเท่าระยะเดินทางหนึ่งชั่วโมง เพราะพลังของวิญญาณถูกกำหนดโดยอวัยวะของร่างกาย แต่ด้วยสายตาของวิญญาณ มองเห็นอเมริกาและสิ่งต่างๆ ที่อยู่ที่นั่น ค้นพบสภาพของสรรพสิ่งและจัดการธุรกิจทั้งหลาย เช่นนั้นหากวิญญาณเป็นเช่นเดียวกับร่างกาย พลังการมองเห็นของวิญญาณย่อมเป็นสัดส่วนเดียวกับการมองเห็นของดวงตา ดังนั้นเป็นที่กระจ่างว่า วิญญาณต่างจากร่างกาย นกต่างจากกรง และพลังการหยั่งรู้ของวิญญาณแข็งแกร่งกว่าเมื่อปราศจากสื่อทางร่างกาย

(Some Answered Questions, p.228-229)

25) วิญญาณมิใช่เป็นการรวมตัวขององค์ประกอบต่างๆ วิญญาณมิได้ประกอบด้วยธาตุต่างๆ วิญญาณเป็นหนึ่งซึ่งแบ่งแยกไม่ได้และเป็นอมตะ วิญญาณอยู่นอกเหนือระบบของโลกทางกายภาพ วิญญาณไม่มีการตาย ปรัชญาทางวิทยาศาสตร์ได้พิสูจน์ว่า ธาตุเป็นสิ่งที่ไม่ถูกทำลาย และคงอยู่ตลอด วิญญาณมิได้ประกอบจากธาตุต่างๆ แต่เป็นประดุจธาตุเอง ดังนั้นจึงไม่มีการสูญสลาย ดวงวิญญาณเป็นสิ่งที่แบ่งแยกไม่ได้จึงไม่มีการแตกสลายหรือถูกทำลาย

(Paris Talks, p.90)

26) วิญญาณของมนุษย์อาจเปรียบได้กับเมล็ดพืช หากเราหว่านเมล็ดพืช ต้นไม้ใหญ่จะงอกขึ้นมา พลังของเมล็ด ถูกเปิดเผยในต้นไม้ซึ่งมีกิ่ง ใบ ดอก ผล งอกออกมา พลังเหล่านี้ถูกซ่อนเร้นอยู่ในเมล็ด โดยพรและความ อารีย์ของการเพาะปลูก พลังเหล่านี้ปรากฏชัดออกมา คล้ายกันกับที่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงปราณีได้ฝากพลังและ ศักยภาพซ่อนเร้นอยู่ในมนุษย์ โดยการศึกษาและวัฒนธรรม พลังที่ซ่อนเร้นนี้จะปรากฏชัดในมนุษย์ ดังเช่น การปรากฏของต้นไม้จากเมล็ดพืช

(Baha'i World Faith, p.267)

27) พลังเหล่านี้ที่พระศาสดาผู้นำทางแห่งสวรรค์ได้ประสิทธิ์ประสาทให้กับมนุษย์ ได้แอบแฝงอยู่ในเขา ประจุ เปลวไฟที่แอบแฝงอยู่ในเทียน แสงที่แอบแฝงอยู่ในตะเกียง ความสว่างไสวของพลังเหล่านี้อาจถูกบดบังโดย ความต้องการทางโลก ดังเช่นแสงอาทิตย์อาจถูกบดบังโดยฝุ่นและคราบกระจก เทียนและตะเกียงไม่สามารถ ติดไฟได้เองโดยไม่ได้รับการช่วยเหลือเป็นไปไม่ได้ที่กระจกจะขจัดคราบออกไปจากตัวมันเอง เป็นที่ ชัดเจนว่าจนกว่าจะมีการจุดไฟตะเกียงจะไม่ติดไฟ และนอกจากคราบจะถูกล้างออกไปจากตัวมันเอง เป็นที่ ชัดเจนว่าจนกว่าจะมีการจุดไฟตะเกียงจะไม่ติดไฟ และนอกจากคราบจะถูกล้างออกไปจากกระจก กระจกจะ ไม่มีวันปรากฏภาพของดวงอาทิตย์ ไม่สะท้อนแสงและความรุ่งโรจน์ของดวงอาทิตย์

(Gleanings, p.65)

28) ในหมู่วิญญาณที่ประเสริฐ มีการเข้าใจ การค้นพบและการติดต่อทางวิญญาณซึ่งบริสุทธิ์พ้นจากกาลเวลา และสถานที่ ดังนั้นในพระคัมภีร์ใหม่เขียนไว้ว่า พระโมเสสและเอลิยา มาหาพระคริสต์บนภูเขาทาเบอร์ นี้ เป็นที่กระจ่างว่ามีใช่เป็นการพบกันทางร่างกาย แต่เป็นภาวะทางจิตที่แสดงออกเป็นเหมือนการพบกันทาง ภาย

(Some Answered Questions, p.252)

29) เมื่อคนไม่ตาย ดวงวิญญาณของเขาจะจากโลกนี้ไปโดยสมบูรณ์ และไม่สามารถมีอิทธิพลต่อบุคคลใด... ความคิดของเขามีอิทธิพลเฉพาะเมื่อเขายังมีชีวิตบนโลกนี้...แต่ดวงวิญญาณของคนดีได้รับชีวิตนิรันดร์ และ บางครั้งพระผู้เป็นเจ้าอนุญาตให้ความคิดของเขามาสู่โลกนี้เพื่อช่วยเหลือประชาชน

(Lights of Guidance, no 449)

30) ต่อคำถามที่ว่าดวงวิญญาณที่ติงามและบริสุทธิ์ทั้งหลายภายหลังจากละทิ้งร่างกายไปแล้วได้มีอิทธิพลช่วยเหลือและนำทางมนุษย์นั้น เป็นความจริงสำหรับบาไฮ

(Lights of Guidance, no 451)

31) “วิญญาณที่จากโลกนี้ไปสามารถสนทนากับผู้ที่อยู่บนโลกนี้ได้หรือไม่?

พระอับดุลบฮา : การสนทนาเป็นไปได้แต่ไม่เหมือนการสนทนาของเรา ไม่มีข้อสงสัยว่าพลังของภพเบื้องบนและพลังบนโลกนี้มีอิทธิพลต่อกันและกัน หัวใจของมนุษย์สามารถได้รับการบันดาลใจ นี่เป็นการสนทนาทางวิญญาณ ดังเช่นในความฝันที่คนเราพูดกับเพื่อนขณะที่ปากไม่ออกเสียง เช่นเดียวกันกับการสนทนาของวิญญาณ มนุษย์อาจสนทนากับอดีตในตัวเขาว่า “เราทำสิ่งนี้ได้ไหม เราควรทำงานนี้ไหม” ดังกล่าวคือการสนทนากับอดีตฝ่ายสูง

(Paris Talks, p. 179)

32) คนหนึ่งที่นั้นถามว่า ทำไมเวลาสวดมนต์และทำสมาธิ ใจมักชอบมุ่งหาใครคนหนึ่งทีล่องลับไปแล้วพระอับดุลบฮาทรงตอบว่า : เป็นกฎแห่งการสร้างสรรค์ของพระผู้เป็นเจ้า ที่ผู้อ่อนแอควรพึ่งพาผู้ที่แข็งแรง ผู้ที่ทำนตังจิตไปหาอาจเป็นสื่อของพลังของพระผู้เป็นเจ้ามาสู่ท่านแม้ว่ายังอยู่บนโลกนี้ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของท่านที่เสริมพลังมนุษย์ทุกคน

(Abdu'l-baha in London, p.97)

ชีวิตบนโลกนี้และชีวิตในโลกหน้า

33) โลกนี้เป็นเพียงการแสดง ไร้สาระและว่างเปล่า ไม่มีอะไร เป็นเพียงความคล้ายคลึงของความเป็นจริง จงอย่าเสนาหาต่อมัน อย่าสลายพันธะที่เชื่อมเจ้ากับพระผู้สร้างของเจ้าและอย่าเป็นเช่นบรรดาผู้ที่ผิดพลาดและหลงทางออกไปจากหนทางของพระองค์ แท้จริงแล้วเรากล่าวว่า โลกนี้เป็นเพียงไอระเหยในทะเลทรายซึ่งผู้กระหายฝันว่าเป็นน้ำ และพยายามไขว่คว้าด้วยอำนาจทั้งหมดของเขา จนกระทั่งเมื่อเขาได้มา เขาจึงพบว่า เป็นเพียงภาพลวงตา

(Gleanings, p.328)

34) เจ้าจรรู้ไว้ว่า อาณาจักรสวรรค์เป็นภาพที่แท้จริง และโลกนี้เป็นเพียงเงาของภาพสวรรค์ที่ยื่นออกมา เงามไม่มีชีวิตของมันเอง การดำรงอยู่เป็นเพียงความเพ้อฝัน ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น เป็นเพียงภาพที่สะท้อนอยู่ในน้ำ ดูเหมือนว่าเป็นรูปภาพ

(Selections from the Writings of Abdu'l-baha)

35) เจ้าจรรู้ไว้ว่า โลกเป็นประดุกภาพสะท้อนเหนือทะเลทราย ที่ผู้กระหายเข้าใจผิดว่าเป็นน้ำทิพย์ของโลกนี้เป็นเพียงไอระเหยในทะเลทราย ความสงสารและเห็นใจเป็นเพียงความลำบากและความยุ่งยาก ที่ฟังของมันเป็นเพียงความเหนื่อยอ่อนและความเศร้า จงละทิ้งมันไว้ให้กับผู้ที่เป็นของมัน และหันหน้าของเจ้ามาสู่อาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นนาย

(Selections from the Writings of Abdu'l-Baha, p.186)

36) มิตรสหายคนหนึ่งถามว่า : เราคาดหวังต่อความตายอย่างไร?

พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า : เราคาดหวังต่อเป้าหมายการเดินทางอย่างไร? ด้วยความหวังเช่นเดียวกันกับการคาดหวังต่อการสิ้นสุดการเดินทางบนโลกนี้ ในโลกหน้ามนุษย์จะพบว่า เขาเป็นอิสระจากความพิการมากมายที่เราทนอยู่บนโลกนี้ บรรดาผู้ที่ได้ผ่านความตายไปมีภพของพวกเขาเอง ภาพนั้นมีได้ถูกย้ายออกไปจากภพของเรา แต่ภพนั้นบริสุทธิ์พ้นจากสิ่งที่เราเรียกว่ากาลเวลาและสถานที่ เวลาของเราวัดด้วยดวงอาทิตย์ เมื่อไม่มีดวงอาทิตย์ขึ้นหรือตก กาลเวลานั้นไม่มีอีกต่อไป ผู้ที่ได้ขึ้นไปสู่ภพหน้ามีคุณลักษณะแตกต่างจากผู้ที่ยังอยู่บนโลกนี้ แต่กระนั้นก็ตามไม่มีการแยกจากกันโดยแท้จริง

(Abdu'l-Baha in London, p.95-96)

37) อาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้ามิใช่สถานที่ บริสุทธิ์พ้นจากกาลเวลาและสถานที่ เป็นภพของวิญญาณ เป็นภพพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เป็นศูนย์กลางของอำนาจปกครองของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เป็นอิสระจากร่างกาย บริสุทธิ์พ้นจากจินตนาการของมนุษย์ การถูกจำกัดอยู่กับสถานที่เป็นคุณสมบัติของร่างกายมิใช่วิญญาณ จงสังเกตดูว่าร่างกายของมนุษย์ถูกจำกัดอยู่กับพื้นที่เล็กน้อย ร่างกายครอบคลุมเนื้อที่เพียงสองคืบ แต่วิญญาณและปัญญาของมนุษย์เดินทางไปทุกประเทศและทุกดินแดน และไปแม้แต่อวกาศที่ไร้ขอบเขต ล้อมรอบทุกสรรพสิ่งที่ดำรงอยู่ ทำการค้นพบในดวงดาวอันประเสริฐและระยะทางอันไม่มีสิ้นสุดนี้ เป็นเพราะว่าวิญญาณไม่มีสถานที่ โลกและสวรรค์เป็นเหมือนหนึ่งเดียวกันสำหรับวิญญาณ เพราะวิญญาณทำการค้นพบทั้งในโลกและสวรรค์ แต่ร่างกายถูกจำกัดอยู่กับสถานที่และไม่รู้สิ่งที่อยู่เหนือไปจากนั้น....ชีวิตของอาณาจักรสวรรค์คือ

ชีวิตของวิญญาณ คือชีวิตนิรันดร์ และบริสุทธิ์พ้นจากสถานที่เหมือนกับวิญญาณของมนุษย์ซึ่งไม่มีสถานที่ เพราะถ้าหากท่านตรวจสอบร่างกายของมนุษย์ ท่านจะไม่พบตำแหน่งใดของวิญญาณ เพราะวิญญาณไม่มีสถานที่มิได้เป็นวัตถุ วิญญาณมีการเชื่อมโยงกับร่างกาย ดังเช่นการเชื่อมโยงของดวงอาทิตย์กับกระจกนี้ ดวงอาทิตย์มิได้อยู่ในกระจกแต่ดวงอาทิตย์มีการเชื่อมโยงกับกระจก ในทำนองเดียวกัน อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าบริสุทธิ์พ้นจากทุกสิ่งที่สามารถรับรู้ได้โดยดวงตาหรือโดยประสาทสัมผัสอื่น ๆ คือการได้ยิน การดมกลิ่น การรับรส และการสัมผัส ปัญญาอยู่ในมนุษย์ซึ่งการดำรงอยู่ของปัญญาเป็นที่ยอมรับ ปัญญาอยู่ที่ไหนในมนุษย์? หากท่านตรวจสอบร่างกายด้วยตา ด้วยหู หรือประสาทสัมผัสอื่น ๆ ท่านจะไม่พบปัญญา กระนั้นก็ตามปัญญาดำรงอยู่ ดังนั้นปัญญาไม่มีสถานที่แต่เชื่อมโยงอยู่กับสมอง อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าก็คล้ายกันนี้ ในทำนองเดียวกัน ความรักไม่มีสถานที่แต่เชื่อมโยงอยู่กับหัวใจ ดังนั้นอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าไม่มีสถานที่ แต่เชื่อมโยงอยู่กับมนุษย์

(Some Answered Question, p.241-241)

38) ท่านขออธิบายว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเราหลังจากที่เราจากโลกนี้ไป นี่เป็นคำถามที่ไม่มีพระศาสดาองค์ใดในอดีตเคยตอบไว้อย่างละเอียด เหตุเพราะว่าพระองค์ไม่สามารถถ่ายทอดสิ่งหนึ่งให้กับปัญญาอีกคนหนึ่ง เป็นสิ่งซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากทุกสิ่งที่เขาเคยประสบมา พระอับดุลบาฮาทรงให้ตัวอย่างอย่างดีว่าความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตนี้กับชีวิตหน้าเป็นเหมือนเด็กที่อยู่ในครรภ์ เด็กพัฒนาดวงตา หู มือ เท้า ลิ้น แต่กระนั้นเด็กไม่มีอะไรให้มองหรือได้ยิน เด็กไม่สามารถเดินหยิบสิ่งของหรือพูด เด็กพัฒนาอวัยวะเหล่านี้ไว้สำหรับโลก หากท่านพยายามอธิบายให้เด็กในครรภ์ว่าโลกนี้เป็นอย่างไร เด็กจะไม่มีวันเข้าใจแต่เด็กจะเข้าใจเมื่อเขาเกิดมาและได้ใช้อวัยวะเหล่านั้น ดังนั้นเราไม่สามารถเห็นภาพของเราในโลกหน้า เท่าที่เรารู้คือสติและบุคลิกของเราคงอยู่ต่อไปในภพใหม่ และโลกหน้าดีกว่าโลกนี้ ดังเช่นโลกนี้ดีกว่าครรภ์มารดาอันมืดมิด

(Lights of Guidance, no.448)

39) เกี่ยวกับคำถามของเจ้าที่ว่า วิญญาณของมนุษย์หลังจากที่แยกจากร่างกายแล้ว จะยังคงรู้จักซึ่งกันและกันหรือไม่ เจ้าจงรู้ว่า วิญญาณของบาไฮศาสนิกชนผู้ซึ่งได้เข้าไปในเรือคลื่นสันจะสมาคมและติดต่อกันอย่างสนิทสนม จะร่วมภาคีกันด้วยชีวิต ความใฝ่ฝัน ความมุ่งหมาย และความพยายามประดุจเป็นดวงวิญญาณเดียวกัน.....บาไฮศาสนิกชนผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเรือแห่งความรอดพ้นของพระผู้เป็นเจ้า จะทราบดีถึงภาวะและฐานะของกันและกัน และจะสามัคคีกันด้วยพันธะแห่งความสนิทสนมและมิตรภาพ อย่างไรก็ตาม ภาวะ

ดังกล่าวขึ้นอยู่กับความศรัทธาและความประพฤติของพวกเขา ผู้ที่อยู่ในระดับและฐานะเดียวกันจะทราบดีถึงความสามารถ ลักษณะ ความสำเร็จ และคุณความดีของกันและกัน ผู้ที่อยู่ในระดับต่ำกว่าจะไม่สามารถเข้าใจฐานะหรือประเมินคุณความดีของผู้ที่อยู่ในฐานะสูงกว่า.....เราขอเป็นพยานว่า วิญญาณที่ไม่เชื่อศาสนาขณะที่หายใจเฮือกสุดท้ายจะตระหนักถึงสิ่งดีงามทั้งหลายที่หลุดผ่านเขาไป เขาจะคร่ำครวญต่อชะตาของตนเองจะอ่อนน้อมต่อพระผู้เป็นเจ้า และจะคงเป็นเช่นนี้ต่อไป หลังจากที่วิญญาณของเขาแยกจากร่างกายเป็นที่กระจ่างชัดว่า หลังจากร่างกายตาย มนุษย์ทุกคนจะประเมินคุณค่าของการกระทำของเขา จะตระหนักถึงทุกสิ่งทีพวกเขาได้ทำ เราเป็นพยานต่อดวงตะวันที่ฉายแสงเหนือขอบฟ้าแห่งอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าขณะที่จากชีวิตนี้ไป พวกเขาจะประสบกับความปิติและดีใจอย่างที่เป็นไปไม่ได้ที่จะอธิบายขณะที่ผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในความผิดพลาดจะถูกครอบงำด้วยความกลัวและสิ้นสะเทือน จะเต็มไปด้วยความตื่นตระหนกอย่างไม่มีความเปรียบ

(Gleanings, p.169-171)

40) การอยู่หนึ่งโดยสมบูรณ์ไม่มีอยู่ในธรรมชาติ ทุกสรรพสิ่งก้าวหน้าหรือเสื่อมลง ทุกสิ่งเคลื่อนไปข้างหน้าหรือถอยหลัง ไม่มีสิ่งใดนิ่งอยู่ไม่เคลื่อนไหว ตั้งแต่เกิดมนุษย์พัฒนาร่างกายไปจนเติบโตเต็มที่จากนั้นร่างกายเริ่มเสื่อมลง กำลั้งและประสาทรับรู้ถอยลง และค่อยๆ ไปสู่ความตายเป็นที่กระจ่างชัดว่า การเคลื่อนไหวเป็นสิ่งที่จำเป็นของการดำรงอยู่ทุกอย่าง การดำรงอยู่ของโลกวัตถุก้าวหน้าไปถึงจุดหนึ่งแล้วจะเสื่อมลง นี่คือนกฏที่ปกครองสรรพสิ่งทั้งหมด บัดนี้ขอให้เราพิจารณาดูวิญญาณ เราได้เห็นแล้วว่าการเคลื่อนไหวเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงอยู่ ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดไม่มีการเคลื่อนไหว สรรพสิ่งทั้งหมดไม่ว่าอยู่ในอาณาจักรแร่ธาตุ อาณาจักรพืชหรือสัตว์ อยู่ภายใต้กฎแห่งการเคลื่อนไหว มันต้องพัฒนาขึ้นหรือเสื่อมลง แต่สำหรับวิญญาณมนุษย์ ไม่มีการเสื่อมลง การเคลื่อนไหวของวิญญาณมุ่งไปสู่ความสมบูรณ์เท่านั้น การเติบโตและก้าวหน้าเท่านั้นที่เป็นการเคลื่อนไหวของวิญญาณ.....ในโลกแห่งวิญญาณไม่มีการเสื่อมถอย โลกอันไม่ยั่งยืนนี้เป็นสิ่งตรงกันข้าม การเคลื่อนไหวเป็นสิ่งจำเป็นและทุกสิ่งต้องไปข้างหน้าหรือล่าถอย ในอาณาจักรแห่งวิญญาณไม่มีการล่าถอยที่เป็นไปได้ การเคลื่อนไหวทุกอย่างถูกกำหนดให้ไปสู่ภาวะที่สมบูรณ์

(Paris talks, p.88-90)

41) เกี่ยวกับวิญญาณของมนุษย์ภายหลังความตาย คงอยู่ในระดับความบริสุทธิ์ที่ได้วิวัฒนาการระหว่างที่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้ และหวังจากที่เป็นอิสระจากร่างกายไป มันจมลงไปใต้มหาสมุทรแห่งความปรานีของพระผู้เป็นเจ้า ตั้งแต่วินาทีที่วิญญาณจากร่างกายและไปถึงภพสวรรค์ การวิวัฒนาการเป็นของโลกวินญาณ นั่นคือ : การ

เข้าหาพระผู้เป็นเจ้า ในโลกแห่งกายภาพ การวิวัฒนาการเป็นไปจากระดับความสมบูรณ์หนึ่งไปสู่อีกระดับความสมบูรณ์หนึ่งแล้วธาตุผ่านจากความสมบูรณ์ของมันไปสู่ความสมบูรณ์ของพืช และพืชวิวัฒน์ขึ้นไปสู่อณาจักรสัตว์ และวิวัฒน์ต่อไปสู่ความเป็นมนุษย์วิญญานมิได้วิวัฒน์จากระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่ง มันเพียงวิวัฒน์ต่อไปเพื่อเข้าใกล้พระผู้เป็นเจ้าโดยความปรานีและความอารีของพระองค์

(Paris Talks, p.66)

42) ตามที่พระบาฮาอุลลาห์สอนนั้น วิญญานยังคงความเป็นตัวเองและสติของตนภายหลังความตาย และสามารถติดต่อกับวิญญานดวงอื่นๆ อย่างไรก็ตามการติดต่อกันเป็นการติดต่อแห่งโลกวิญญานโดยแท้จริง และขึ้นอยู่กับความรักอันไม่หวังผลประโยชน์และไม่เห็นแก่ตัวที่แต่ละคนมีต่อกัน

(Lights of Guidance, p.no.457)

สวรรค์และนรก

43) สวรรค์คือภาวะที่ดำรงอยู่จริงอย่างไม่มีข้อสงสัย ในโลกนี้สวรรค์บังเกิดขึ้นได้โดยความรักและความยินดีของเรา ใครก็ตามที่บรรลุถึงสวรรค์นี้ พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยเขาในโลกเบื้องล่างนี้ และภายหลังความตาย พระองค์จะช่วยให้เขาเข้าไปสู่สวรรค์ซึ่งมีความไพศาลเท่ากับฟ้าและดิน และ ณ ที่นั่นเทพธิดาแห่งความรุ่งโรจน์และความบริสุทธิ์จะคอยปรนนิบัติเขาทั้งในกลางวันและกลางคืน ขณะที่ดวงตะวันแห่งความงามอันไม่เจือจางของพระผู้เป็นเจ้าจะสาดแสงมายังเขาตลอดเวลา และเขาจะเจิดจ้าสว่างไสวจนไม่มีใครสามารถจ้องมายังเขาได้

(Tablets of Baha'u'llah, p 189)

44) สำหรับบรรดาผู้ที่ลี้มรสผลไม่แห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์บนโลก นั่นคือการยอมรับพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงองค์เดียว ผู้ทรงความรุ่งโรจน์อันประเสริฐ ชีวิตพวกเขาภายหลังจากนี้เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถอธิบายได้ พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นนายแห่งภพทั้งปวงเท่านั้นที่ทราบ

(Gleanings, p.345)

45) ไม่มีสรรพสิ่งใดบรรลุถึงสวรรค์ของตนได้ นอกจากว่าจะปรากฏอยู่ในระดับความสมบูรณ์สูงสุดที่กำหนดไว้ ตัวอย่างเช่น ผลึกนี้คือสวรรค์ของหินซึ่งสสารเป็นองค์ประกอบของผลึก ทำนองเดียวกันสวรรค์ของผลึกนั้นมีอยู่ในระดับต่างๆ ทรายเท่าที่เป็นหินไม่มีค่า แต่เมื่อบรรลุสู่ความสมบูรณ์เลิศเป็นทับทิม ซึ่งเป็นศักยภาพที่แฝงอยู่ หนึ่งการัตจะมีค่ามากเพียงไร จงพิจารณาสรรพสิ่งอื่นเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม สถานะสูงสุดของมนุษย์บรรลุได้โดยความศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าในทุกยุคของศาสนา และโดยการยอมรับคำสอนของพระองค์ มิใช่โดยการเรียนรู้ เนื่องด้วยทุกชาติมีบรรดาผู้รอบรู้ในวิทยาศาสตร์สาขาต่างๆ มิใช่บรรลุได้โดยความมั่งคั่ง เพราะเป็นที่กระจ่างเช่นกันว่าชนชั้นต่างๆ ในทุกชาติมีบรรดาผู้ร่ำรวยอยู่ มิใช่บรรลุโดยสิ่งที่ยั่งยืนอื่น ๆ เช่นกัน ดังนั้นความรู้ที่แท้จริง คือความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า และนี่มิใช่อื่นใดนอกจากการยอมรับพระศาสนาของพระองค์ในแต่ละยุคศาสนา ไม่มีความมั่งคั่งอื่นใดนอกจากความยากจนในทุกสิ่ง ยกเว้นพระผู้เป็นเจ้าและความบริสุทธิ์พ้นจากทุกสิ่งนอกจากพระองค์ เป็นภาวะที่บังเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อแสดงต่อพระผู้เป็นรุ่งอรุณแห่งการเปิดเผยศาสนา

(Selections from the Writings of the Bab, p.88-89)

46) เจ้าจงรู้ไว้ว่า สวรรค์นั้นหมายถึงการยอมรับและยอมจำนนต่อพระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงให้เห็นปรากฏ และไฟนั้นหมายถึงการอยู่ร่วมกับผู้ที่ไม่ยอมจำนนต่อพระองค์และความยินดีของพระองค์

(Selections from the Writings of the Bab, p.82-83)

47) ในการประเมินของบรรดาผู้ที่เชื่อในเอกภาพสวรรค์ ไม่มีสวรรค์ใดประเสริฐกว่าการเชื่อฟังบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า และในสายตาของบรรดาผู้ที่รู้จักพระผู้เป็นเจ้าและสัญลักษณ์ของพระองค์ ไม่มีไฟใดร้อนแรงไปกว่าการละเมิดกฎของพระองค์ กตขี้อีกบุคคลหนึ่งแม้เพียงเท่าเมล็ดมาสตาด ในวันแห่งการฟื้นคืนชีพ พระผู้เป็นเจ้าจะตัดสินทุกคน และเราทุกคนจะวิงวอนขอความกรุณาจากพระองค์

(Selections from the Writings of the Bab, p.79)

48) ในยุคนี้เราได้เป็นพยานต่อสรรพสิ่งสร้างสรรค์ของเรา เพราะการไม่เป็นพยานต่อใครอื่นใดนอกจากเรา เป็นสิ่งที่คู่ควรต่อการกล่าวถึง ณ ที่สถิตของเรา เรายืนยันว่าไม่มีสวรรค์ใดประเสริฐสำหรับสรรพสิ่งสร้างสรรค์ของเราไปกว่า การยืนต่อหน้าพระพักตร์ของเรา เชื่อในวาระของเรา และไม่มีไฟใดร้อนแรงไปกว่าการถูกปิดบังจากการแสดงปรากฏของเรา และไม่เชื่อในฐานะของเรา

(Selections from the Writings of the Bab, p.87)

49) ตูกร บุตรแห่งการดำรงอยู่ สวรรค์ของเจ้าคือความรักของเรา ทิพยสถานของเจ้าคือการกลับมาอยู่ร่วมกับเรา จงเข้ามาและอย่าชักช้า นี่คือน้ำที่กำหนดไว้สำหรับเจ้าในอาณาจักรเบื้องบนอันประเสริฐของเรา

(The Hidden Words, no 6, Arabic)

50) ตูกร บุตรแห่งพิภพ แท้จริงแล้วจงรู้ไว้ว่า หัวใจที่มีเศษของความริษยาแม้เพียงน้อยที่สุดเหลืออยู่ จะไม่บรรลุน้ำอาณาจักรนิรันดร์ของเรา และจะไม่ได้สูดกลิ่นหอมหวานของความบริสุทธิ์ที่หายใจมาจากอาณาจักรแห่งความศักดิ์สิทธิ์ของเรา

(The Hidden Words, no 6, Persian)

51) การเข้าไปสู่อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า โดยความไม่ผูกพัน โดยความศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ โดยความสัตย์ ความมั่นคง ความซื่อสัตย์ และการสละชีวิต คำอธิบายเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า มนุษย์เป็นอมตะและมีชีวิตเป็นนิรันดร์ สำหรับผู้ที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า รักพระผู้เป็นเจ้า มีความศรัทธา ชีวิตของเขาเป็นเลิศนั่นคือเป็นนิรันดร์ แต่ผู้ที่ถูกปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้าถึงแม้เขาจะมีชีวิต ก็เป็นความมิด และเมื่อเปรียบกับชีวิตของผู้ที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า เป็นการไม่ดำรงอยู่ ตัวอย่างเช่น ดวงตาและเล็บมีชีวิต แต่ชีวิตของเล็บเมื่อเปรียบกับชีวิตของดวงตาเป็นการไม่ดำรงอยู่ หินและมนุษย์ดำรงอยู่ แต่เมื่อหินสัมพันธ์กับการดำรงอยู่ของมนุษย์ มันมิได้ดำรงอยู่ เพราะเมื่อมนุษย์ตายและร่างกายของเขาสลาย กลายเป็นเหมือนหินและดิน ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่า แม้ว่าแร่ธาตุดำรงอยู่ แต่เมื่อสัมพันธ์กับการดำรงอยู่ของมนุษย์ มันมิได้ดำรงอยู่ ในทำนองเดียว กันวิญญาณทั้งหลายที่ถูกปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้า แม้ว่าพวกเขาดำรงอยู่ในโลกนี้และโลกหน้า เมื่อเปรียบกับการดำรงอยู่อันศักดิ์สิทธิ์ของเด็ก ๆ ของอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า พวกเขามิได้ดำรงอยู่และถูกแยกจากพระผู้เป็นเจ้า

(Some Answered Question, p.242-3)

52) การลงโทษและรางวัลได้รับการกล่าวไว้เป็น 2 ชนิด คือรางวัลและการลงโทษ ในชีวิตนี้และในโลกหน้าแต่สวรรค์และนรกจากการดำรงอยู่พบอยู่ในทุกภพของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าในโลกนี้หรือโลกวิญญาณ การได้รับรางวัลเหล่านี้คือการได้รับชีวิตนิรันดร์ นี่เองที่พระคริสต์ทรงกล่าวไว้ว่า : “จงปฏิบัติตามหนทางที่เจ้าจะได้พบชีวิตนิรันดร์ และเจ้าจะได้กำเนิดด้วยน้ำและวิญญาณ เพื่อเจ้าจะได้เข้าไปสู่อาณาจักรสวรรค์” รางวัลของชีวิตนี้คือคุณความดีและความสมบูรณ์ที่ระดับสภาพความเป็นจริงของมนุษย์ ตัวอย่างเช่น มนุษย์มีดีมนและกลับกลายเป็นสว่างไสว เขาโง่เขลาและกลับกลายเป็นผู้ระมัดระวัง เขา

หลับไหลและตื่นขึ้น เขาตายและกลับมีชีวิต เขาตาบอดแล้วกลายเป็นผู้มองเห็น เขาหูหนวกแล้วกลายเป็นผู้ที่ได้ยิน เขาหมกมุ่นทางโลกแล้วกลายมาฝึกไฟในธรรม เขาหมกมุ่นในวัตถุแล้วมาฝึกไฟทางจิต โดยรางวัลเหล่านี้เขาได้รับการเกิดใหม่ทางธรรมและกลายเป็นคนใหม่ กลายเป็นผู้แสดงปรากฏบทกลอนในพระคัมภีร์ ที่กล่าวไว้เกี่ยวกับสาวกทั้งหลายว่า “พวกเขามิได้เกิดมาจากเลือด มิใช่จากเนื้อหนังหรือเจตนาของมนุษย์ แต่เกิดมาจากพระผู้เป็นเจ้า” กล่าวคือพวกเขาได้รับการปลดปล่อยจากลักษณะและคุณสมบัติของสัตว์และครอบครองกิตติคุณแห่งสวรรค์ซึ่งเป็นความอารีของพระผู้เป็นเจ้า นี่คือการหมายของการเกิดครั้งที่สอง สำหรับประชาชนดังกล่าว ไม่มีความทรมาณใดยิ่งใหญ่กว่าการถูกปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้า ไม่มีการลงโทษใดรุนแรงกว่าความเสเพล คุณลักษณะที่ต่ำช้าและความหมกมุ่นในตัณหา เมื่อมนุษย์ได้รับการปลดปล่อยจากความต่ำช้าเหล่านี้โดยแสงแห่งความศรัทธา และได้รับการส่องสว่างด้วยแสงของดวงอาทิตย์แห่งธรรม ประเสริฐด้วยคุณความดี พวกเขาจะถือว่านี่คือรางวัลอันยิ่งใหญ่ที่สุดและรู้ว่าคือสวรรค์ที่แท้จริง ในทำนองเดียวกันพวกเขาพิจารณาว่า การลงโทษทางวิญญาณ กล่าวคือการทรมาณและการลงโทษการดำรงอยู่คือการตกอยู่ภายใต้โลกแห่งธรรมชาติ การถูกปิดกั้นจากพระผู้เป็นเจ้า การเป็นผู้โหดร้ายและโง่เขลา ตกอยู่ในตัณหาและความเถื่อนของสัตว์ มีคุณลักษณะอันมีตม เช่นการโกหก การกตขี ความโหดร้าย ผูกพันทางโลก และจมอยู่ในความคิดชั่วร้ายต่างๆ สิ่งเหล่านี้คือการลงโทษ และการทรมาณอันยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับพวกเขา ในทำนองเดียวกัน รางวัลของอีกโลกหนึ่งคือชีวิตนิรันดร์ ซึ่งกล่าวไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ คือ ความสมบูรณ์แห่งสวรรค์ คือพระพรอันดีและความสุขนิรันดร์ รางวัลของอีกโลกหนึ่งคือความสมบูรณ์และความสงบที่ได้รับในโลกแห่งวิญญาณภายหลังที่จากโลกนี้ไป ขณะที่รางวัลของชีวิตนี้คือความสมบูรณ์ที่บรรลุนิโลกนี้ซึ่งเป็นเหตุแห่งชีวิตนิรันดร์ เพราะเป็นความก้าวหน้าของการดำรงอยู่ ดังเช่นมนุษย์ที่ผ่านจากตัวอ่อนมาสู่การเติบโตเต็มที่และกลายเป็นการแสดงปรากฏของกพระวณะ “ขอความสรรเสริญจงมีแต่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้สร้างผู้เลิศสุด” รางวัลของอีกโลกหนึ่งคือความสงบสุข ความงามทางจิต พระพรแห่งธรรมในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า การบรรลุนิความปรารถนาของหัวใจและวิญญาณ การพบกับพระผู้เป็นเจ้าในโลกแห่งอนันตกาล ในทำนองเดียวกันการลงโทษหรือการทรมาณเองอีกโลกหนึ่งคือ การถูกพรากจากพระพรแห่งสวรรค์และตกอยู่ในระดับต่ำสุดของการดำรงอยู่ ผู้ที่ถูกพรากจากพระกรุณาสวรรค์นี้ แม้ว่าเขายังคงดำรงอยู่ภายหลังความตาย เขาได้รับการพิจารณาว่าเป็นประจักษ์คนตายโดยประชาชนผู้มีธรรม

(Some Answered Question, p.223-225)

- 53) ในเริ่มต้นชีวิต มนุษย์เป็นตัวอ่อนในครรภ์ของโลก ที่นั่นเขาได้รับพลังและการประสิทธิ์ประสาทสำหรับการดำรงอยู่เป็นมนุษย์ พลังและความสามารถที่จำเป็นสำหรับโลกนี้ได้ประทานให้แก่เขาในสภาวะอันจำกัดนั้น

ในโลกนี้เขาจำเป็นต้องมีตา เขาได้รับดวงตาจากอีกโลกหนึ่ง ของจำเป็นสำหรับโลกนี้ได้ประทานให้แก่เขาใน
กรรมของโลก เพื่อว่าเมื่อเขาเข้ามาสู่อณาจักรของการดำรงอยู่ที่แท้จริง เขาไม่เพียงมีอวัยวะและ
ความสามารถครบเท่านั้น แต่ยังมีสิ่งยังชีพเตรียมพร้อมรอเขาอยู่ ดังนั้นในโลกนี้เขาต้องเตรียมตัว
สำหรับชีวิตหน้า สิ่งจำเป็นสำหรับโลกหน้าต้องหาให้ได้ในโลกนี้ ดังเช่นที่เขาเตรียมตัวในกรรมที่ได้มา
ซึ่งพลังที่จำเป็นสำหรับการดำรงอยู่บนโลกนี้ พลังที่ขาดไม่ได้สำหรับการดำรงอยู่ในภพสวรรค์ต้องบรรลุให้
ได้ในโลกนี้ เขาจำเป็นต้องมีอะไรในอาณาจักรสวรรค์ที่อยู่เหนือชีวิตและความจำกัดของโลกนี้? โลกหน้า
เป็นโลกแห่งความบริสุทธิ์และความเรื่อรอง ดังนั้นในโลกนี้เขาจำเป็นต้องได้มาซึ่งคุณลักษณะแห่งสวรรค์
เหล่านี้ ในโลกหน้าจำเป็นต้องมีคุณธรรม ความศรัทธา ความมั่นใจ ความรู้และความรักของพระผู้เป็นเจ้า
เขาจะต้องได้มาขณะอยู่ในโลกนี้ เพื่อว่าภายหลังที่เขาจากโลกนี้ขึ้นไปสู่อณาจักรสวรรค์ เขาจะพบว่าทุกสิ่ง
ที่จำเป็นสำหรับชีวิตนิรันดร์เตรียมไว้พร้อมสำหรับเขา โลกสวรรค์เป็นโลกแห่งแสงสว่าง ดังนั้น มนุษย์ต้อง
ได้รับความสว่างในจิตใจที่โลกนี้ โลกหน้าเป็นโลกแห่งความรัก ความรักของพระผู้เป็นเจ้าเป็นสิ่งจำเป็น เป็น
โลกแห่งความสมบูรณ์ ดังนั้นคุณความดีและความสมบูรณ์ต้องบรรลุให้ได้มา โลกหน้าเป็นอาณาจักรแห่ง
ชีวิตนิรันดร์ ชีวิตนิรันดร์นั้นต้องบรรลุให้ถึงในระหว่างการดำรงอยู่อันชั่วแล่นนี้ มนุษย์จะได้มาซึ่งสิ่งเหล่านี้
ด้วยวิธีใด? เขาจะได้รับพรสวรรค์และความสามารถเหล่านี้ได้อย่างไร? ประการแรกโดยความรู้ของพระผู้เป็น
เจ้า สองโดยความรักของพระผู้เป็นเจ้า สามโดยความศรัทธา สี่โดยการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ห้าโดยการ
เสียสละ หกโดยตัดความผูกพันกับโลกนี้ เจ็ดโดยความบริสุทธิ์ ถ้าเขาไม่บรรลุถึงพลังและเงื่อนไขเหล่านี้ เขา
จะถูกพรากจากชีวิตที่เป็นนิรันดร์แน่นอน

(Paris Talks, p.225-226)

54) เกี่ยวกับคำถามที่สองนั้น การทดสอบของพระผู้เป็นเจ้าเกิดขึ้นในโลกนี้ ไม่มีในโลกหน้า

(Lights of Guidance, no. 454)

55) คำถาม: จิตของมนุษย์ กล่าวคือวิญญาณแห่งการใช้เหตุผล ก้าวหน้าไปโดยวิธีใดภายหลังที่จากโลกนี้ไป

คำตอบ: ความก้าวหน้าของจิตในภพสวรรค์ภายหลังจากแยกออกจากร่างกาย เป็นไปโดยความอารีและ
ความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าเพียงผู้เดียว หรือเป็นไปโดยการวิงวอนและการอธิษฐานอย่างจริงใจของบุคคล
อื่น หรือโดยการกุศล และงานที่สำคัญที่ดื่งามที่กระทำในนามของเขา

(Some Answered Question, p.240)

56) เมื่อถึงเวลาตายของชายผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง หากเขายกทรัพย์สินให้แก่ผู้ยากไร้และผู้ทุกข์ยากและมอบส่วนหนึ่งของความมั่งคั่งของเขาให้นำไปใช้จ่ายเพื่อผู้ยากไร้ การกระทำนี้อาจเป็นเหตุของการให้อภัยแก่เขาและความก้าวหน้าของเขาในอาณาจักรสวรรค์ เช่นกัน บิดามารดาทนความยุ่งยากและความลำบากอย่างใหญ่หลวงที่สุดเพื่อลูก และเมื่อลูก ๆ ได้มาถึงวัยผู้ใหญ่ บิดามารดา มักจากไปสู่อีกโลกหนึ่ง บิดามารดาไม่ค่อยได้เห็นรางวัลของการดูแลและความลำบากเพื่อลูกขณะอยู่ในโลกนี้ ดังนั้นเพื่อเป็นการตอบแทน ลูก ๆ ต้องใจบุญและกตัญญู และต้องวิงวอนขอภัยให้บิดามารดา ดังนั้นเพื่อเห็นการตอบแทนความรักและความกตัญญูที่บิดามีต่อท่าน ท่านควรให้ท่านคนจนเพื่อเห็นแก่บิดา วิงวอนขอภัยบาปและความปรานีสูงสุดด้วยความยอมจำนนและถ่อมตัวที่สุด เป็นไปได้ถึงขนาดที่ว่า ภาวะของบรรดาผู้ที่ตายอยู่ในบาปและความไม่เชื่ออาจเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือพวกเขาอาจได้รับการอภัยโดยความอารีของพระผู้เป็นเจ้า มิใช่โดยความยุติธรรมของพระองค์ เพราะความอารีประทานให้โดยปราศจากความคู่ควร แต่ความยุติธรรมประทานให้กับสิ่งที่คู่ควร เนื่องด้วยเรามีพลังที่จะอธิษฐานเพื่อวิญญาณทั้งหลายที่นี้ ทำนองเดียวกันเราก็จะมีพลังเดียวกันในโลกหน้าซึ่งเป็นอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า..... เนื่องด้วยวิญญาณในโลกนี้สามารถพัฒนาไปโดยความช่วยเหลือจากการวิงวอนและการอธิษฐานของบรรดาผู้บริสุทธิ์ เช่นเดียวกันภายหลังความตาย พวกเขาสามารถก้าวหน้าไปโดยการอธิษฐานและวิงวอนของเขาเองและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อศาสนทูตวิงวอนเพื่อพวกเขา

(Some Answered Question, p.231-2)

57) เมื่อถูกถามว่า เป็นไปได้ไหมโดยอาศัยความศรัทธาและความรักที่จะทำให้บรรดาผู้ที่ล่วงลับไปแล้วรับทราบการเปิดเผยศาสนาใหม่นี้ โดยที่เมื่อยังมีชีวิตอยู่พวกเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า : เป็นไปได้แน่นอน เพราะการสวดมนต์ด้วยความจริงใจมีผลเสมอ และมีอิทธิพลมากในโลกหน้า เราไม่ถูกตัดขาดจากบรรดาผู้ที่อยู่ในโลกหน้า อิทธิพลอันแท้จริงอยู่ในโลกหน้ามิใช่โลกนี้

(Baha'u'llah and the New Era, p.194)

58) เกี่ยวกับคำถามของท่านที่ว่า วิญญาณสามารถรับความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าในภพถัดไปหรือไม่ ความรู้นั้นเป็นไปได้อย่างแน่นอนและเป็นสัญลักษณ์ของความปรานีของพระผู้ทรงมหิธานุภาพ โดยการสวดมนต์ เราสามารถช่วยวิญญาณทุกดวงค่อย ๆ บรรลุสู่สถานะอันสูงส่งนี้ แม้วงเวียนนั้นจะบรรลุไม่ถึงขณะอยู่ในโลกนี้ ความก้าวหน้าของวิญญาณมิได้สิ้นสุดที่ความตาย แต่เพียงกำลังเริ่มต้นในมิติใหม่ พระบาฮาอูลลาห์

ทรงสอนว่า ความเป็นไปได้อันยิ่งใหญ่ไพศาลรอคอยวิญญาณอยู่ในโลกหน้า ความก้าวหน้าของวิญญาณในภพนั้นไม่มีสิ้นสุด และไม่มีใครบนโลกนี้สังเกตเห็นอำนาจและขอบเขตของวิญญาณ

(Lights of Guidance, no.447)